

1028 – 28. oktober

Gjennom Jesus Kristus har vi ved troen fått adgang til denne nåde som vi står i. Rom 5: 2.

Ordet «adgang», adgang til nåden, er fullt av himmelsk trøst til fattige syndere. Og Skriften lærer at denne adgangen til nåden har vi alltid.

Apostelen bruker andre steder disse formuleringene om det samme: «adgang til Gud», eller «til Faderen gjennom Kristus». Og i Heb 10: 19–20 kaller han det «frimodighet (sv: frihet) i Jesu blod til å gå inn i helligdommen. Til den har han innviet for oss en ny og levende vei gjennom forhenget, det vil si gjennom hans kjød».

Å, for en evig trøst; at denne adgangen, denne friheten til å gå fram for nådestolen, denne nye og levende veien gjennom forhenget, alltid står åpen for oss!

Det er dette som hjelper i alt som jeg kommer ut for. Uansett hva som skjer i mitt liv, ja, selv om jeg skulle oppdage at jeg hittil aldri virkelig har hatt en levende tro, men bare har levd i et bedrag, som Judas. Eller som trollmannen, som var «forgiftet av bitterhet og bundet av urettferdighet», men likevel hadde adgang til nåden. For apostelen sier til ham: «Omvend deg, og be Gud om at ditt hjertes onde tanker må bli deg forlatt».

Og selv den «lunkne» (Åp 3), som ble tiltalt så sterkt: «Jeg vil spy deg ut av min munn», hadde fremdeles adgang til nåden. For Herren tilføyde: «Jeg råder deg til å kjøpe gull av meg».

Derfor, så lenge det ennå heter «i dag», kan mennesker komme til Gud og bli frelst. Fordi vi alltid har adgang til nåden!

I dag kan vi ta vår tilflukt til denne nåden. Som apostelen, nettopp på grunn av denne adgang formaner oss til: «La oss derfor komme fram til nådestolen med frimodighet, for at vi kan få miskunn og finne nåde til hjelp i den tid vi trenger det».

Alt bygger på at vi har denne adgang bare «gjennom Jesus Kristus». At vi har en yppersteprest som har medlidenhet med våre skrøpeligheter, en «evig yppersteprest» som «har et uforgjengelig prestedømme. Derfor kan han også fullkomment frelse dem som gjennom ham kommer til Gud. Og han lever alltid for å gå i forbønn for oss».

Grunnen til at vi ved troen alltid kan få bli i nåden, er altså: 1: At vi alltid har denne adgang til nåden. 2: Fordi vi har nåden bare «gjennom Jesus Kristus».

Og dermed er denne store, betydningsfulle sannheten slått fast og bekreftet av Skriften, at ingen fall eller skrøpeligheter, ingen skifting i gode og dårlige stunder, kan utslette eller forandre vår nådestand. Bare vi ved troen blir i Kristus og ikke helt faller fra ham.

For alt som måtte komme over oss av synd her i livet, skal leges og oppveies av den guddommelige nådepakten som ble opprettet i Kristus. Alt skal bli lagt av den evige ypperstepresten. Det er akkurat derfor han er gått inn i himmelen med sitt eget blod, for at han skulle være vår stedfortreder og talsmann hos Faderen.

Johannes sier: «Mine barn, dette skriver jeg til dere for at dere ikke skal synde. Men hvis noen syndet, da har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige».

Denne talsmannen og denne nådepakten er sterkere enn all syndens smitte som måtte ramme oss i hele vårt liv. Åndens lys åpenbarer og anklager all synd hos Guds barn. Men da settes også troen på mange og store prøver. En er kanskje kastet over ende gjennom store fristelser. Han kjenner på fryktelige anklager i samvittigheten, som sier: «Jeg har gjort en åpenbar synd, jeg er falt ut av nåden».

En annen brytes av stadige fristelser, og sukker: «Hjertet mitt er så falskt. Det elsker synden. Det er så vinglete og uforsiktig. Jeg våker ikke som jeg skal o. s. v.»

Gjennom langvarig tørke, innvortes følelsesløshet og død, kjenner en tredje det som om han sover. Han sukker og vet ikke hvordan han skal bli virkelig våken og gudfryktig.

All den synd og elendighet vi arvet fra Adam blir på mange måter følbare når Åndens lyskaster kommer inn over oss og dømmer det.

Er det da mulig at all denne elendigheten kan bli utslettet og skjult av nåden? Nei, hvis nåden på noe område var avhengig av oss, var det umulig. Og her vil det vise seg om du tror disse ordene; at vi lever i denne nåden bare «gjennom vår Herre Jesus Kristus».

Hvis du derimot tviler på at all denne elendigheten som du har med deg her fram for nådestolen, kan utslettes av nåden, –. Da bygger du altså din tro i alle fall delvis på noe godt hos deg selv. Eller også anser du ikke Guds Sønn for å være en fullkommen Frelser og Stedfortreder hos Faderen.

Her står vi overfor et særdeles viktig punkt; om vi altså kan holde fast på disse ordene: «Gjennom Jesus Kristus». Vi må skrive denne sannheten dypt inn i hjertet: At vår rettferdighet og fred med Gud har vi utelukkende i ham som er for Guds åsyn for oss. For hvis dette ikke er sant, da er alt Skriften vitner om dette falskt, og vi er alle fortapt.

Hvis rettferdigheten, om så bare en del av den, kommer av loven, «da er altså Kristus død forgjeves». «Er det de som bygger på loven, som er arvinger, da blir troen uten innhold, og løftet satt ut av kraft».

Så har vi da virkelig en evig nåde hos Gud, så sant vi har den bare «gjennom Jesus Kristus, vår Herre».